

KAPITOLA

1

COLDWATER, MAINE
SOUČASNOST

NA PRAHU UČEBNÝ BIOLOGIE MI POKLESLA ČELIST.
Na tabuli bok po boku viseli panenka Barbie s Kenem.
Nějaký dobrák jim spojil ruce a oba byli nazí, až na pár
umělohmotných lístků přilepených na patřičných místech. Nápis,
vyvedený tlustou růžovou křídou nad jejich hlavami, hlásal:

SEZNAMTE SE S LIDSKOU REPRODUKČÍ (SEXEM)

Vee Skyová řekla: „A to je jeden z důvodů, proč škola zakázala
mobily s foťáky. Fotky tohohle ve školním eZinu by byly dostateč-

ným důkazem, že biologické osnovy potřebují proškrtat. Získali bychom volnou hodinu, a ta se dá strávit mnohem užitečněji... třeba při soukromém doučování s nějakým starším pěkným klukem.“

„Vee,“ já na to, „proč mám dojem, že ses na tuhle hodinu těšila celý semestr?“

Vee přimhouřila oči a šibalsky se usmála. „Tahle hodina mě ne naučí nic, co bych už dávno nevěděla.“

„Myslíš ty věci o neposkvrněnosti?“

„Ne tak nahlas,“ mrkla. Zazvonilo a my si šly sednout na místa, samozřejmě vedle sebe u společného stolu.

Trenér McConaughy přiložil k ústům píšťalku, kterou měl pověšenou na krku, a pronikavě zapískal.

„Týme, na místa!“

Všichni jsme věděli, že trenér vede univerzitní basketbalový tým a biologii učí jen jako vedlejší práci.

„Přestože se vám to možná nezdá, děcka, sex je víc než patnáctiminutové hopsání na zadním sedadle auta. Je to věda. A co je věda?“

„Nuda,“ vykřikl někdo ze zadních lavic.

„Všechno, z čeho propadám,“ zapojil se někdo jiný.

Trenérovy oči slídily první řadou, až se zastavily na mně. „Noro?“

„Studium něčeho,“ odpověděla jsem. Přešel na druhou stranu a zapíchl ukazováček přímo doprostřed mého stolu.

„A co dál?“

„Znalosti získané bádáním a prováděním experimentů.“ Skvěle. Zněla jsem, jako bych nahrávala audioučebnici.

„Vlastními slovy.“

Zamyslela jsem se nad odpovědí a špičkou jazyka se dotkla horního rtu.

„Věda je výzkum?“ Byla to spíš otázka.

„Věda je výzkum,“ souhlasil trenér a promnul si ruce. „Věda žádá, abychom se stali jejími agenty.“

Když se to podá takhle, vypadá věda skoro jako zábava. Ale chodila jsem na trenérovy hodiny dost dlouho, abych si nedělala iluze.

„A každý dobrý špion potřebuje výcvik,“ pokračoval.

„Takže dělat sex,“ zazněl další komentář. Všichni jsme se trochu zasmáli a trenér namířil na dotyčného varovný ukazovák.

„To součástí domácí přípravy nebude.“ Trenér obrátil pozornost zpátky na mě. „Noro, sedíš vedle Vee už od začátku roku?“

Přikývla jsem, ale neměla jsem z té otázky dobrý pocit.

„A obě pracujete ve školním eZinu.“

Další přikývnutí.

„Vsadil bych se, že se docela dobře znáte.“

Vee mě pod stolem nakopla. Věděla jsem, na co myslí. Že trenér nemá ani představu o tom, jak dobře se my dvě známe. A nemyslím jen tajemství, která si zapisujeme do deníčků. Vee je moje převrácené dvojče. Je to zelenooká, medová blondýnka s pěkně zakulacenými křivkami. Já mám oči šedé a vlasy tmavé, vlnité, dělají si, co

chtějí a nezkrátí je ani sebelepší žehlička. Jsem samá ruka samá noha, připomínám barovou stoličku.

Ale spojuje nás neviditelné pouto, obě bychom přísahaly, že jsme byly spojené už dlouho před narozením. Slíbily jsme si, že nás bude spojoval po zbytek života.

Trenér hleděl na třídu. „Vlastně bych řekl, že všichni svého souseda skvěle znáte. Měli jste důvod si takhle sednout, ne? Důvěra. Škoda, že nejlepší špioni se důvěře vyhýbají. Otupuje vyšetřovací schopnosti. A právě proto dnes zavedeme nový zasedací pořádek.“

Otevřela jsem pusy, ale Vee mě s protestem předběhla. „Co to má znamenat? Je duben. Je už skoro konec roku. Teď už si nemůžete vymýšlet takové pitomosti.“

Trenér k ní vyslal zářivý úsměv. „Můžu si vymýšlet takové pitomosti třeba poslední školní den. A když z mého předmětu propadneš, budeš tu sedět i příští rok a to si svoje pitomosti budu vymýšlet zase.“

Vee se zamračila. Byla tím proslavená. Uměla nahodit výraz, který skoro prská a syčí. Nicméně trenér byl imunní, strčil si do úst píšťalku a obeznámil nás se svým plánem.

„Všichni, co sedí na levé straně stolu – tahle je vaše levá, se posunou dopředu. Ti z prvních lavic, ano, včetně tebe, Vee, půjdou dozadu.“

Vee si strčila sešit do batohu a zavřela roztržený zip. Skousla jsem si rty a nenápadně jí zamávala na rozloučenou. Pak jsem se

otočila a sledovala třídu za sebou. Zнала jsem všechny své spolužáky... kromě jednoho. Toho, co se přistěhoval.

Trenér ho nikdy nevyvolával a on vypadal, že mu to vyhovuje. Schlíple seděl v druhé řadě, studené černé oči upíral před sebe. Jako vždycky. Ani na moment jsem nevěřila, že tam jen tak sedí a den co den zírání do blba. Nad něčím přemýšlel, ale instinkt mi radil, že radši nechci vědět, nad čím.

Sebral svůj sešit a posadil se na Veeinu bývalou židli.

Usmála jsem se. „Ahoj. Jsem Nora.“

Provrtaly mě černé oči a koutky úst se mu mírně pozvedly. Náhlý záblesk smutku a melancholie po mně sklouzl jako stín a na vteřinku mi vynechalo srdce. V okamžiku to zmizelo a všechno bylo normální, ale já na něj pořád zírání. Jeho úsměv nebyl přátelský. Ten úsměv značil potíže. Doslova je sliboval.

Soustředila jsem se na tabuli. Barbie a Ken mi pohled opláceli a přihloupě se křenili.

Znovu se ozval trenér: „Lidskou reprodukci bych přirovnal k velkému lepkavému zádrhelu.“

„Fůůj!“ zaznělo znechucenou třídou.

„Proto vyžaduje dospělý přístup. Je třeba, stejně jako v každé jiné vědě, podniknout patřičný výzkum. Ve zbytku hodiny si vyzkoušíme, jak takový výzkum vypadá. Budete se snažit zjistit co nejvíce informací o svém novém sousedovi. Zítra mi své poznatky odevzdáte a věřte mi, že si je ověřím. Jsme v biologii, ne v angličtině, takže ať vás ani nenapadne si něco vymýšlet. Chci vidět sku-